

JANE AUSTEN

*Verstand en
gevoel*

Jane Austen

Verstand en gevoel

Sense and Sensibility

Vertaald door Elke Meiborg

Leesfragment

Rainbow® wordt uitgegeven door
Uitgeverij Rainbow bv, Amsterdam

www.rainbow.nl

Een uitgave in samenwerking met
Boekwerk & Partners, Groningen

Oorspronkelijke titel: *Sense and Sensibility*
© Vertaling Boekwerk & Partners, Groningen
Omslagontwerp: bij Barbara
Zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven
Uitgave in Rainbow november 2019
Alle rechten voorbehouden

ISBN 978 90 417 1342 1 NUR 302

Barton Park lag op ongeveer een halve mijl afstand van de cottage. De dames waren er langs gekomen tijdens hun rit door de vallei, maar vanuit hun huis werd het zicht op het landgoed hun ontnomen door een vooruitspringende heuvel. Het was een mooi, groot huis, en de leefwijze van de Middletons was al even gastvrij als elegant – het eerste ter wille van Sir John, het tweede ter wille van zijn vrouw. Het kwam zelden voor dat er geen vrienden bij hen logeerden en ze gaven meer partijtjes dan welke familie in de buurt ook. Dit was noodzakelijk voor hun beider geluk, want hoezeer ze ook verschilden in temperament en gedrag, ze kwamen sterk overeen in hun volledige gebrek aan talenten en smaak, waardoor hun bezigheden, voor zover deze geen betrekking hadden op sociaal verkeer, zich binnen een uiterst beperkt gebied afspeelden. Sir John was een sportman, Lady Middleton was moeder. Hij deed aan jagen en schieten, zij verweende haar kinderen – en dat waren hun enige liefhebberijen. Het voordeel voor Lady Middleton was dat ze haar kinderen het hele jaar door kon bederven, terwijl Sir Johns bezigheden slechts de helft van de tijd uitvoerbaar waren. De voortdurende sociale verplichtingen, thuis en daarbuiten, vergoedden echter alles wat ze misten aan karakter en kennis; ze brachten Sir John in een goed humeur en boden zijn vrouw de gelegenheid goede sier te maken met haar opvoeding.

Lady Middleton beroemde zich op de elegante stijl van haar diners en al haar andere huishoudelijke aangelegenheden, en uit deze ijdelheid haalde ze haar grootste genoegens

tijdens al hun partijtjes. Maar het plezier dat Sir John aan zijn gezelschap beleefde, was veel oprechter; hij vond niets heerlijker dan zijn huis te laten uitpuilen van de jonge mensen, en hoe luidruchtiger ze waren, hoe meer plezier hij had. Hij was een zegen voor de jeugd uit de omgeving, want 's zomers deed hij niets anders dan gezelschappen formeren om buiten koude ham en kip te eten, en 's winters gaf hij voldoende bals om alle jongedames die niet leden aan de onverzadigbare danslust van een vijftienjarige, tevreden te stellen.

De komst van een nieuwe familie in de buurt deed hem altijd veel plezier, en hij was in alle opzichten uiterst gecharmeerd van de bewoners die hij nu naar zijn cottage in Barton had weten te lokken. De jongedames Dashwood waren jong, mooi en onbedorven. Dat was voldoende om zijn goedkeuring te waarborgen, want onbedorvenheid was alles wat een mooi meisje volgens hem nodig had om haar geest even bekoorlijk te maken als haar verschijning. Dankzij zijn goedaardige natuur stemde het hem gelukkig om hen die, vergeleken met vroeger, in onfortuinlijke omstandigheden waren terechtgekomen, onderdak te kunnen bieden. Daarom voelde hij, door zijn nichtjes ter wille te zijn, de ware voldoening van een goed hart; en door een gezin van louter vrouwen in zijn cottage onder te brengen, voelde hij bovendien alle voldoening van een sportman. Want hoewel een echte sportman vaak alleen respect heeft voor gelijken van geest en geslacht, moedigt hij hen niet graag aan in hun liefhebberij door hen op zijn eigen terrein te huisvesten.

Mevrouw Dashwood en haar dochters werden bij de voordeur opgewacht door Sir John, die hen met oprechte hartelijkheid verwelkomde op Barton Park; en terwijl hij hen voorging naar de salon, vertelde hij de jongedames nogmaals over de zorgen die hetzelfde onderwerp hem de vorige dag ook al had gebaard, namelijk dat hij geen knappe jongemannen had kunnen vinden om hen te ontmoeten. Naast hemzelf, zei hij, was er slechts één andere heer, een speciale

vriend die op Barton Park logeerde, maar die was noch erg jong, noch erg vrolijk. Hij hoopte dat ze hem wilden vergeven voor het geringe aantal gasten, maar kon hun verzekeren dat zoiets niet weer zou voorkomen. Hij was die ochtend bij diverse families langsgegaan in de hoop het aantal gasten wat te kunnen uitbreiden, maar het was een maanverlichte avond en iedereen had al diverse afspraken. Gelukkig was Lady Middletons moeder op het laatste moment nog aangekomen op Barton, en omdat zij een bijzonder vrolijke, aardige vrouw was, hoopte hij dat de jongedames het niet zo saai zouden vinden als ze hadden verwacht. De jongedames waren evenals hun moeder volmaakt tevreden met twee vreemdelingen aan tafel en verlangden niet naar meer.

Mevrouw Jennings, Lady Middletons moeder, was een goedgeluimde, vrolijke, gezette vrouw op leeftijd, die veel praatte, bijzonder gelukkig leek te zijn – en bijzonder vulgair. Ze lachte en grapte voortdurend, en nog voor het diner afgelopen was, had ze al vele geestigheden ten beste gegeven over het onderwerp minnaars en echtgenoten; ze hoopte dat ze hun hart niet reeds in Sussex hadden verloren en deed alsof ze hen zag blozen, of het nu werkelijk zo was of niet. Marianne ergerde zich vanwege haar zuster, en ze wendde haar blik naar Elinor om te zien hoe zij deze aanvallen verdroeg, met een ernst die Elinor meer pijn deed dan de zouteloze grapjes van mevrouw Jennings ooit zouden kunnen doen.

Kolonel Brandon, de vriend van Sir John, leek evenmin vanwege bepaalde overeenkomsten in gedrag geschikt om zijn vriend te zijn als Lady Middleton om zijn vrouw te zijn, of mevrouw Jennings haar moeder. Hij was ernstig en stil. Toch maakte hij zeker geen onaangename indruk, al was hij volgens Marianne en Margaret dan ook een hopeloze oude vrijgezel omdat hij zich aan de verkeerde kant van vijftendertig bevond; maar al was zijn gezicht niet echt knap, hij had een verstandige blik en sprak als een echte heer.

Geen van de aanwezigen had werkelijk iets over zich wat

hem of haar tot aanbeveling strekte als gezelschap voor de Dashwoods, maar de koele nietszeggendheid van Lady Middleton was zo weinig uitnodigend, dat vergeleken daarmee de ernst van kolonel Brandon en zelfs de luidruchtige vrolijkheid van Sir John en zijn schoonmoeder boeiend waren. Het enige wat Lady Middleton tot enig enthousiasme leek te kunnen aansporen, was de komst, na het diner, van haar vier drukke kinderen, die aan alle kanten aan haar trokken, gaten in haar kleren scheurden en een einde maakten aan elke vorm van conversatie, behalve wanneer deze henzelf betrof.

's Avonds werd Marianne gevraagd – ze was tenslotte muzikaal – om iets te spelen. Het instrument werd van het slot gedraaid en iedereen maakte zich op om te genieten. Marianne, die prachtig kon zingen, werkte zich op hun verzoek door het grootste deel van de liederen heen die Lady Middleton bij haar huwelijk had meegebracht, en die sindsdien waarschijnlijk altijd onaangeroerd op de pianoforte hadden gelegen; want de dame had die gebeurtenis gevierd door de muziek op te geven, hoewel ze volgens haar moeder altijd buitengewoon goed had gespeeld, en er naar eigen zeggen ook erg dol op was.

Mariannes optreden werd met veel applaus ontvangen. Sir John was zeer luidruchtig in zijn bewondering aan het eind van elk lied, en al even luidruchtig in zijn conversatie met de anderen tijdens elk lied. Lady Middleton riep hem veelvuldig tot de orde, verbaasde zich erover hoe iemand zijn aandacht voor de muziek ook maar even kon verliezen, en vroeg Marianne het lied te zingen waarmee ze zojuist was geëindigd. Kolonel Brandon was de enige van alle gasten die luisterde zonder in vervoering te raken. Zijn enige compliment aan haar was zijn aandacht, en op dat moment voelde ze voor hem een respect dat de anderen logischerwijs verspeeld hadden met hun schaamteloze gebrek aan smaak. Zijn plezier in de muziek, al kon het dan niet die extatische verrukking evenaren die zij placht te voelen, was achtenswaardig vergeleken bij die afschuwelijke ongevoeligheid van

de anderen, en ze was redelijk genoeg om in te zien dat het voor een man van vijfendertig wellicht niet zo vreemd was om over de heftigste van zijn gevoelens en het intense vermogen om te genieten, heen te zijn gegroeid. Ze was volledig bereid om in alle menslievendheid rekening te houden met de gevorderde leeftijd van de kolonel.

Mevrouw Jennings was een weduwe met een ruim weduwepensioen. Ze had slechts twee dochters, die allebei reeds aan een achtenswaardige echtgenoot waren geholpen, en daarom had ze nu niets anders meer te doen dan de rest van de wereld tot de huwelijks staat te brengen. Ze legde, voor zover het binnen haar mogelijkheden lag, een grote ijver aan de dag om dit doel te bereiken en liet geen kans voorbijgaan om huwelijken te beramen tussen alle jonge mensen die ze kende. Ze was opvallend snel in het ontdekken van verliefdheden en had menigmaal het genoegen mogen smaken om een jongedame te doen blozen van verlegenheid en ijdelheid door toespelingen te maken op een of andere jongeman die ze in haar ban hield. Door dit onderscheidingsvermogen kon ze al spoedig na haar komst op Barton Park met grote stelligheid meedelen dat kolonel Brandon tot over zijn oren verliefd was op Marianne Dashwood. Ze had het eigenlijk al vermoed op de eerste avond dat ze bij elkaar waren, vanwege de aandacht waarmee hij naar haar gezang had geluisterd, en toen de Middletons op hun beurt bij de Dashwoods kwamen dineren, zag ze haar vermoeden bevestigd omdat hij opnieuw naar haar luisterde. Het kon niet anders. Ze was er volkomen van overtuigd. Ze zouden een perfect paar vormen, want hij was rijk en zij mooi. Vanaf het moment dat kolonel Brandon door haar familieband met Sir John tot haar kennissenkring was gaan behoren, had mevrouw Jennings vurig gehoopt dat hij een goed huwelijk zou doen; en een mooi meisje hielp ze graag aan een goede echtgenoot.

Het directe voordeel voor haarzelf was niet gering, want

deze ontdekking voorzag haar in ontelbare grapjes ten koste van beiden. Op Barton Park lachte ze om de kolonel en in Barton Cottage om Marianne. De eerste bleef waarschijnlijk volkomen onverschillig onder haar plagerijen, voor zover deze hemzelf betroffen, maar voor de laatste vormden ze in eerste instantie een raadsel. Toen ze echter eenmaal begreep waarover ze gingen, wist ze nauwelijks of ze nu moest lachen om de absurditeit, of boos moest worden om de onbeschaamdheid ervan; want ze beschouwde ze als hardvochtige toespelingen op de gevorderde leeftijd van kolonel Brandon, en op zijn troosteloze bestaan als oude vrijgezel.

Mevrouw Dashwood kon een man die vijf jaar jonger was dan zichzelf niet zo vreselijk oud vinden als hij in de ogen van haar jeugdige dochter leek, en waagde een poging om mevrouw Jennings te verschonen van de aantijging dat ze zijn leeftijd belachelijk zou willen maken.

‘Maar mama, u kunt toch niet ontkennen hoe absurd haar verdachtmakingen zijn, al zijn ze volgens u dan niet kwaad bedoeld! Kolonel Brandon is zeker jonger dan mevrouw Jennings, maar hij is oud genoeg om mijn vader te zijn, en zelfs als hij ooit al eens levenslustig genoeg is geweest om verliefd te worden, dan zal hij nu toch al lang over dergelijke gevoelens heen zijn gegroeid? Het is gewoonweg belachelijk! Waar kan een man nog veilig zijn voor zulke spotternij, als ouderdom en ziekte hem er niet voor behoeden.’

‘Ziekte!’ zei Elinor. ‘Wou je soms beweren dat kolonel Brandon ziek is? Ik kan me heel goed voorstellen dat hij op jou veel ouder overkomt dan op mijn moeder, maar je kunt jezelf nauwelijks wijsmaken dat hij niet in staat is een voet te verzetten.’

‘Heb je dan niet gehoord hoe hij over reumatiek liep te klagen? En is dat niet de meest voorkomende ziekte bij mensen op leeftijd?’

‘M’n allerliefste kind,’ zei haar moeder lachend, ‘je zult je wel voortdurend zorgen maken over mijn aftakeling; het moet welhaast een mirakel voor je zijn dat ik mijn leven

reeds tot de hoge leeftijd van veertig jaar heb weten te rekenen.'

'Mama, dat is niet eerlijk! Ik weet heel goed dat kolonel Brandon nog niet zo oud is dat zijn vrienden zich nu al zorgen om zijn heengaan zouden moeten maken. Hij heeft misschien nog wel twintig jaar te leven. Maar vijfendertig jaar gaat niet samen met een huwelijk.'

'Misschien,' zei Elinor, 'kunnen vijfendertig en zeventien jaar maar beter niet samengaan met een huwelijk. Maar als er nu toevallig een vrouw zou zijn die op haar zevenentwintigste nog ongetrouwd was, lijkt het me dat de vijfendertig jaren van de kolonel een huwelijk met háár niet in de weg kunnen staan.'

'Een vrouw van zevenentwintig,' zei Marianne na een korte stilte, 'kan nooit hopen ooit weer liefde te voelen of in een ander op te roepen; en als haar thuis niet gezellig is of haar inkomen is laag, dan kan ik me indenken dat ze uiteindelijk de taak van verpleegster op zich neemt, om het geld en de zekerheid van een echtgenote te verkrijgen. En daarom zou er niets tegen zijn wanneer hij met zo'n vrouw zou trouwen. Het zou voor beide partijen grote voordelen opleveren en de hele wereld zou tevreden zijn. In mijn ogen zou zoiets helemaal geen huwelijk zijn, maar dat doet er niet toe. Voor mij zou het slechts een op winstbejag gebaseerde overeenkomst zijn, waarbij elk wil profiteren ten koste van de ander.'

'Ik weet heus wel,' antwoordde Elinor, 'dat het onmogelijk is om jou ervan te overtuigen dat een vrouw van zevenentwintig voor een man van vijfendertig iets zou kunnen voelen wat zodanig in de buurt van liefde komt, dat hij een begerenswaardige levensgezel voor haar wordt. Maar ik kan niet aanzien dat je kolonel Brandon en zijn vrouw voorgoed naar de ziekenkamer wilt verbannen, alleen maar omdat hij gisteren – een vochtige, koude dag – heel terloops een opmerking maakte over een lichte reumatische pijn in een van zijn schouders.'

'Maar hij had het over een flanellen borstrok,' zei Mari-

anne, 'en voor mij zijn flanellen borstrokken onlosmakelijk verbonden met pijn, krampen, reumatiek en alle andere gebreken die bij oude en zwakke mensen horen.'

'Zou hij maar aan zware koortsaanvallen lijden, dan zou je niet half zo slecht over hem oordelen. Geef maar toe, Marianne, dat je wel iets ziet in de blozende wangen, de holle ogen en snelle pols van een hevige koorts.'

Toen Elinor even later de kamer uitging, zei Marianne: 'Mama, nu we het over ziekte hebben, er is iets wat daarmee te maken heeft en waarover ik me zo ongerust maak dat ik het niet voor u verborgen kan houden. Ik weet haast zeker dat Edward Ferrars iets mankeert. Wij zijn hier nu al bijna twee weken, en hij is nog steeds niet gekomen. Alleen een ernstige ziekte kan zo'n buitengewone vertraging hebben veroorzaakt. Waarom zou hij anders zo lang op Norland blijven.'

'Had je verwacht dat hij al zo spoedig bij ons zou komen?' vroeg mevrouw Dashwood. 'Ik niet. Integendeel, als ik me ooit al eens ongerust over hem maak, dan is het wanneer ik me herinner welke aarzeling en welk gebrek aan enthousiasme hij soms leek te vertonen wanneer ik hem uitnodigde om naar Barton te komen. Verwacht Elinor hem binnenkort?'

'Ik heb het er niet met haar over gehad, maar dat moet haast wel.'

'Ik denk echt dat je het mis hebt, want toen ik gisteren tegen haar zei dat er een nieuw haardrooster voor de logeerkamer moest komen, merkte ze op dat daar geen haast bij was, omdat die kamer waarschijnlijk voorlopig toch niet zou worden gebruikt.'

'Wat eigenaardig! Wat kan ze daar nu mee bedoeld hebben? Maar hun gedrag tegenover elkaar is steeds zo onbegrijpelijk! Zo koel en beheerst als ze waren bij het afscheid! Zo lusteloos als ze met elkaar spraken op hun laatste avond samen! En Edward nam op precies dezelfde wijze afscheid van Elinor als van mij: allebei kregen we de beste wensen

van een liefhebbende broer. Ik heb hen tweemaal opzettelijk alleen gelaten die laatste ochtend, en beide keren kwam hij me om onverklaarbare redenen achterna toen ik de kamer uitging. En Elinor heeft lang niet zo gehuild als ik toen ze Norland en Edward moest verlaten. En ook nu is ze steeds de beheerstheid zelve. Is zij ooit neerslachtig of verdrietig? Probeert zij ooit mensen te mijden, of is ze rusteloos en ontevreden wanneer haar dat niet lukt?

De Dashwoods begonnen zich nu zo langzamerhand thuis te voelen in Barton. Het huis en de tuin en alle voorwerpen om hen heen hadden iets vertrouwds gekregen; de dagelijkse werkzaamheden die Norland de helft van zijn charme hadden verleend, werden weer opgenomen, en met veel meer vreugde dan Norland hun ooit nog had geboden sinds het verlies van hun vader. Sir John Middleton, die de eerste twee weken elke dag bij hen langskwam en niet gewend was aan zoveel bedrijvigheid in huis, kon zijn verbazing om hen altijd bezig aan te treffen, niet verhullen.

Behalve van de bewoners van Barton Park kregen ze niet veel bezoek, want ondanks Sir Johns dringende smeebeden dat ze toch wat meer omgang met de buurt moesten zoeken en zijn herhaalde verzekeringen dat ze altijd over zijn rijtuig konden beschikken, was mevrouw Dashwoods verlangen naar onafhankelijkheid sterker dan haar behoefte aan gezelschap voor haar kinderen; en resoluut weigerde ze elke familie te bezoeken die niet te voet bereikbaar was. Er waren slechts weinige die hiertoe gerekend konden worden, en daarvan waren niet alle ook werkelijk geschikt. Ongeveer anderhalve mijl van Barton Cottage, in de smalle, bochtige vallei van Allenham, die – zoals reeds werd beschreven – uit de vallei van Barton voortkwam, hadden de meisjes een oud, indrukwekkend landhuis ontdekt, dat door zijn vage gelijkenis met Norland hun interesse had gewekt en dat ze graag nader wilden leren kennen. Maar uit navraag bleek dat de eigenares, een zeer eerbiedwaardige oude dame, helaas te ziek was om mensen te ontvangen en zelf nooit van huis ging.

Overall in het omringende land konden ze prachtige wandelingen maken. De hoge heuvels, die hen vanuit vrijwel elk raam van de cottage uitnodigden om van de heerlijk frisse lucht op hun toppen te komen genieten, vormden een aangename afwisseling wanneer de nog fraaiere valleien beneden door de modder ontoegankelijk waren geworden. Een van deze heuvels hadden Marianne en Margaret op een gedenkwaardige ochtend als hun bestemming uitgekozen, naar buiten gelokt door de zonnige gaten in een buigige lucht, en niet in staat om de opsluiting in huis na twee dagen van gestage regen nog langer te verdragen. Het weer was niet verleidelijk genoeg om de andere twee achter hun potlood en boek vandaan te krijgen, ook al wist Marianne hun te vertellen dat het de hele dag droog zou blijven en dat alle dreigende wolken bij hun heuvels vandaan dreven; en zo gingen de meisjes getweeën op pad.

Vrolijk beklommen ze de hellingen, zich verheugend over hun weerkundig inzicht bij elk stukje blauwe lucht dat ze zagen; en toen ze de tintelende kracht van een hoge zuidwestenwind in hun gezicht voelden, betreurden ze de angstige voorvoelens die hun moeder en Elinor hadden belet om deze heerlijke ervaring te delen.

‘O, kan er ook maar iets gelukzaligers in de wereld zijn dan dit?’ zei Marianne. ‘Kom Margaret, we gaan hier minstens twee uur wandelen.’

Margaret knikte instemmend en ze vervolgden hun weg tegen de wind in. Nadat ze deze twintig minuten hadden getrotseerd met hun uitgelaten gelach, trokken de wolken boven hun hoofd plotseling samen, en direct sloeg de regen hen recht in het gezicht. Verbolgen en verrast moesten ze constateren dat ze, al was het dan zeer tegen hun zin, niets anders konden doen dan terugkeren, want de dichtstbijzijnde schuilplaats was hun eigen huis. Eén troost hadden ze echter, die in deze noodtoestand minder ongepast was dan anders, en die bestond eruit om zo hard als ze konden de steile heuvel af te rennen die direct in hun tuin uitkwam.

Ze begonnen te hollen. Al snel nam Marianne een voorsprong, maar door een verkeerde stap kwam ze plotseling te vallen en Margaret, die niet meer kon stoppen om haar overeind te helpen, vloog willoos langs haar heen en bereikte veilig de tuin.

Een heer met een geweer onder zijn arm en twee spelende jachthonden rond zijn benen was de heuvel aan het beklimmen en bevond zich op slechts enkele meters afstand van Marianne toen zij kwam te vallen. Hij legde zijn geweer neer en kwam op haar afgerend. Ze had zich opgericht, maar tijdens haar val had ze haar voet verstuikt en ze kon nauwelijks staan. De heer bood haar zijn diensten aan en toen hij bemerkte dat haar zedigheid afwees waar haar situatie om vroeg, nam hij haar zonder verdere plichtplegingen in zijn armen en droeg haar de heuvel af. Via de tuin, waarvan het hekje nog openstond, droeg hij haar regelrecht het huis binnen, waar Margaret zojuist was gearriveerd, en liet haar niet eerder los dan dat hij haar in de salon in een stoel had gezet.

Elinor en haar moeder sprongen overeind van schrik en terwijl beiden hun blik op hem vestigden, met de onverholven verbazing en steelse bewondering die zijn verschijning bij hen opriep, verontschuldigde hij zich voor zijn abrupte binnenkomst door hen verslag te doen van het gebeurde; en hij sprak op zo'n ongedwongen, elegante wijze, dat zijn stem en zijn welsprekendheid de charme van zijn buitengewoon knappe uiterlijk alleen maar konden vergroten. Was hij oud, lelijk en vulgair geweest, dan nog had hij kunnen rekenen op mevrouw Dashwoods dankbaarheid en vriendelijkheid, omdat hij haar kind te hulp was geschoten; maar de invloed van jeugd, schoonheid en gratie gaf zijn daad iets bijzonders, wat haar diep raakte.

Ze bedankte hem keer op keer, en op de beminnelijke wijze die haar zo eigen was, verzocht ze hem plaats te nemen. Maar deze uitnodiging sloeg hij af, omdat zijn kleren vies en nat waren. Daarop vroeg mevrouw Dashwood aan wie

ze haar dank verschuldigd was. Hij heette Willoughby, antwoordde hij; hij woonde op het moment in Allenham, en hoopte de volgende dag terug te mogen komen om te zien hoe het juffrouw Dashwood verging. Deze gunst werd hem bereidwillig verleend, waarna hij vertrok, om zichzelf nog interessanter te maken, midden in een hevige stortbui.

Onmiddellijk waren zijn mannelijke schoonheid en zeldzame gratie het terugkerend thema van hun algemene bewondering, en de plagerijen die Marianne te verduren kreeg vanwege zijn galante optreden kregen nog meer pit dankzij zijn uiterlijke bekoringen. Marianne had hem zelf minder goed bekeken dan de anderen, want de verwarring die haar had doen blozen toen hij haar optilde, had haar, toen hij haar eenmaal had binnengebracht, alle moed ontnomen om hem aan te kijken. Maar ze had voldoende van hem gezien om de bewondering van de anderen te delen, met die geestdrift waarvan haar loftuitingen altijd vergezeld gingen. Zijn uiterlijk en zijn optreden pasten volledig in de voorstelling die ze zich altijd had gemaakt van een held uit een geliefd verhaal. En de manier waarop hij haar zo zonder enige plichtplegingen het huis had binnengedragen, verried een vlugheid van denken die zijn daad in haar ogen zeer aantrekkelijk maakte. Alles wat met hem te maken had, was interessant. Hij had een mooie naam, hij woonde in hun lievelingsdorp, en al snel ontdekte ze dat van alle tenues voor heren de jagersjas wel het meest flatteus was. Haar fantasie was bedrijvig, haar overpeinzingen waren aangenaam en de pijn van een verstuikte enkel was vergeten.

Sir John kwam langs zodra de volgende opklaring van die ochtend hem de gelegenheid bood het huis uit te gaan, en nadat hij het verhaal van Mariannes ongeluk had gehoord, kreeg hij de gretige vraag voorgelegd of hij in Allenham een heer kende met de naam Willoughby.

‘Willoughby,’ riep Sir John uit, ‘wat, is hij weer in het land? Maar dat is goed nieuws; morgen zal ik erheen rijden en hem vragen of hij donderdag komt dineren.’

‘Dus u kent hem?’ vroeg mevrouw Dashwood.

‘En of ik hem ken. Hij komt hier elk jaar.’

‘En wat voor soort jongeman is hij?’

‘Een bovenstebeste kerel, dat kan ik u verzekeren. Een uitstekend jager, en in heel Engeland is er geen stoutmoediger ruiter dan hij.’

‘Is dat alles wat u over hem te zeggen hebt?’ riep Marianne verontwaardigd uit. ‘Maar hoe is hij wanneer men hem beter leert kennen? Wat doet hij graag? Waar liggen zijn talenten en gaven?’

Sir John begreep er niet veel van.

‘Wat dat betreft,’ zei hij, ‘weet ik waarachtig niet veel over hem. Maar hij is een aardige, opgeruimde kerel en hij heeft de mooiste zwarte jachthond die ik ooit heb gezien. Had hij die nog bij zich vandaag?’

Maar Marianne kon hem al evenmin vertellen wat de kleur van meneer Willoughby’s jachthond was, als Sir John haar de nuances van zijn innerlijk kon beschrijven.

‘Maar wie is hij?’ vroeg Elinor. ‘Waar komt hij vandaan? Heeft hij een huis in Allenham?’

Op deze punten kon Sir John hun betrouwbaarder informatie verstrekken; hij vertelde dat meneer Willoughby zelf geen landgoed in de buurt had en dat hij hier alleen verbleef als hij op bezoek kwam bij de oude dame op Allenham Court, van wie hij familie was, en wier bezittingen hij zou erven. ‘Ja, ja,’ voegde hij eraan toe, ‘hij is een goede vangst, juffrouw Dashwood; bovendien heeft hij zelf een aardig landgoedje in Somersetshire, en als ik u was, zou ik hem niet in handen van mijn jongere zuster terecht laten komen, ook al valt ze honderd keer van een heuvel. Juffrouw Marianne moet niet denken dat ze alle mannen voor zichzelf kan houden. Brandon zal nog jaloers worden als ze niet oppast.’

‘Ik geloof niet,’ zei mevrouw Dashwood lachend, ‘dat meneer Willoughby hinder zal ondervinden van de pogingen van een van mijn dochters om hem, zoals u dat noemt, te *vangen*. Zo zijn ze niet opgevoed. Mannen zijn bij ons uiterst

veilig, hoe rijk ze ook zijn. Ik ben echter blij uit uw woorden te kunnen opmaken dat hij een achtenswaardige jongeman is, en dat de omgang met hem niet ongepast is.'

'Ik vind hem een bovenstebeste kerel,' antwoordde Sir John. 'Ik weet nog goed hoe hij vorig jaar met Kerstmis, tijdens een feestje op Barton Park, van acht uur 's avonds tot vier uur 's ochtends heeft gedanst zonder ook maar één keer te gaan zitten.'

'Is dat echt waar?' riep Marianne met glanzende ogen. 'En danste hij met stijl, en met enthousiasme.'

'Jazeker, en om acht uur was hij alweer op om te gaan jagen.'

'Daar hou ik van; zo behoort een jongeman te zijn. Waar hij zich ook het liefst mee bezighoudt, zijn enthousiasme behoort geen grenzen te kennen, noch hem te vermoeien.'

'O, o, ik weet al wat daarvan komt,' zei Sir John, 'ik weet al wat daarvan komt. U hebt uw zinnen nu al op hem gezet en zult die arme Brandon helemaal vergeten.'

'Dat is een uitdrukking, Sir John,' zei Marianne opgewonden, 'waar ik een enorme hekel aan heb. Ik haat alle banale zegswijzen die geestig bedoeld zijn, en "je zinnen op een man zetten" of "een man veroveren" zijn wel het afschuwelijkst van allemaal. Ze zijn grof en kleingeestig; en als ze al ooit spitsvondig zijn geweest, dan is dat er in de loop der tijd al lang afgesleten.'

Sir John begreep niet veel van deze terechtwijzing, maar hij lachte er niettemin hartelijk om en antwoordde: 'O, maar u zult genoeg mannen veroveren, dat kan ik u verzekeren. Arme Brandon! Hij is nu al smoorverliefd, en hij is waarachtig de moeite waard om uw zinnen op te zetten, dat kan ik u zeggen, ook al viel u morgen weer en verstuikte u beide enkels.'

**Wil je verder lezen?
Bestel het boek dan nu bij
jouw favoriete boekhandel.**

www.rainbow.nl

Volg ons ook op:

 [uitgeverijrainbow](#)

 [RainbowBoeken](#)

 [uitgeverijrainbow](#)

 [RainbowBoeken](#)

